

Tadeusz Śliwa, *Szczurek Tadeusz (1922–1981)* [w:] Tekstowa kartoteka osobowa przemyslan, pod red. Anny Siciak – na stronie Przemyskiej Biblioteki Publicznej

Szczurek Tadeusz (1922–1981) biblista, duszpa-sterz.

Ur. 12 VI 1922 w Kozłówku pow. strzyżowski nad Wisłokiem jako jeden z pięciu synów nauczyciela Franciszka i Marii. Później rodzice przenieśli się do Łączek Jagiellońskich. W Jaśle z dojazdu ukończył I klasę liceum. W okresie okupacji należał do AK. W obawie przed aresztowaniem ostatnie lata wojny mieszkał u krewnych na Podlasiu. Maturę, po prywatnym przygotowaniu, zdał 20 XI 1944 r. przed tajną komisją kwalifikacyjną w klasztorze jezuitów w Starej Wsi pow. brzozowski. Bezpośrednio potem wstąpił do przemyskiego Sem. Duch., które w czasie wojny mieściło się w biskupim budynku w lesie brzozowskim. Tam też w prymitywnych warunkach materialnych studiował do 1946 r., a w latach następnych w seminaryjnym budynku w Przemyślu do 1949 r., w którym (19 VI) otrzymał święcenia kapłańskie. Potem był wikariuszem w Łące k. Rzeszowa i od 1951 r. w Stalowej Woli. W r. akad. 1955/1956 rozpoczął studia na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie w zakresie biblistyki. Uczęszczał wówczas m.in. na wykłady z patrologii. W czerwcu 1957 r. uzyskał tam magisterium z teologii na podstawie pracy o robotnikach w winnicy. Okazało się, że ma wybitne zdolności do języków. Prócz (biernej) znajomości trzech języków nowożytnych, opanował języki biblijne, toteż w ciągu kilku miesięcy był asystentem przy katedrze filologii biblijnej. Został jednak odwołany z ATK przez biskupa ordynari-

sza, ale od r. akad. 1958/1959 podjął studia na KUL. Zwieńczył je doktoratem z teologii 5 V 1961 na podst. pracy o ubogich w księdze proroka Iza-jasza. Był też już wtedy wikarym w parafii Prze-myśl-Błonie. Pozostając nim, został mianowany w kwietniu 1962 r. wicerektorem seminarium, ale od r. akad. 1962/1963 podjął wykłady z Nowego Te-stamentu, w tym i z teologii biblijnej. Zamieszkał wówczas w budynku seminarium. We wrześniu 1963 r. zwolniony z obowiązków wicerektora, zo-stał ojcem duchownym alumnów, czyli ich dusz-pasterzem, pozostając przy wykładach z dodatk-kiem ascetyki. Od wiosny 1969 do 1971 r. wykla-dał również patrologię. W 1977/1978 rozpoczął prowadzenie seminarium naukowego z Nowego Testamentu wieńczzonego pracą pisemną. Gdy wśród poznańskich biblistów powstał projekt wy-dania – niezależnie od tynieckiej biblii Tysiąclecia, osobnego tłumaczenia z języków oryginalnych – tzw. Biblii Poznańskiej (*Pismo Św. Starego i Nowe-go Testamentu*, t. 3, Poznań 1975), zaproszony do współpracy przetłumaczył i objaśnił oba listy św. Pawła do Tymoteusza i list do Tytusa (t. 3). W 1966/1967 zrezygnował z dotychczasowych obo-wiązków, z wyjątkiem wykładów teologii biblijnej (do 1980), chcąc się przygotować do egzaminu kwalifikacyjnego do stopni biblijnych na KUL. W trakcie tych przygotowań spełniał obowiązki rekto-ra kościoła ss. karmelitanek w Przemyślu. W tym czasie mieszkał w ich klasztorze. Przy okazji do-prowadził do zainstalowania ogrzewania kościoła z niemalym własnym wkładem finansowym. Po po-zytywnym zdaniu egzaminu, był sekretarzem ów-czesnego biskupa ordynariusza Ignacego Tokar-czuka. Od r. akad. 1972 ponownie wykładał *Pismo*

Św. Nowego Testamentu. Od 1966 r. redagował w „Kronice Diecezji Przemyskiej” nekrologi księży. Ponadto z zakresu biblistyki ogłosił kilka artykułów, a kilka innych o charakterze publicystycznym. Brał czynny udział w corocznych zjazdach biblistów i kongresach teologów polskich. W jesieni 1967 r. został mianowany diecezjalnym referentem odnowy biblijnej. W tym charakterze na kongregacjach rejonowych duchowieństwa diecezjalnego wygłosił referat pt. „Wskazania duszpasterskie ożywienia ruchu biblijnego w diecezji.” Zalecał w nim zaopatrzenie wiernych w teksty Biblii i pouczanie ich o korzystaniu z nich. Organizował dla chętnych biblijne dni skupienia, bezpośrednio po rekolekcjach kapłańskich, oraz sugerował organizowanie w parafiach godzin biblijnych.

Od IX 1969 r. był wikariuszem ekonomem z uprawnieniami proboszcza przy kościele św. Trójcy SS. Benedyktynek w Przemyślu. Duszpasterstwo w jego wydaniu tak wobec wiernych, jak i siostr było przepojone biblistyką. Wygłosił 3 serie kazań biblijnych, odprawiał nabożeństwa Słowa Bożego. Oprócz tego zajmował się budową skrzydła klasztoru zniszczonego w 1941 r., w czasie działań wojennych, przeprowadził remont kościoła. W latach 1974–1980 uczestniczył w pielgrzymkach: do Krajów Bliskiego Wschodu, a następnie w trzech do Ziemi Świętej księży przemyskich, kiedy był przewodnikiem. Wykazał się wtedy doskonałą pamięcią geograficzną i znajomością języków biblijnych oraz erudycją. Najwybitniejszą cechą jego osobowości była ogromna życzliwość i gotowość do posługi wobec ludzi. W 1981 r. w trakcie prac fizycznych przy układaniu posadzki w kościele, doznał zawału serca i po kilku

dniach zmarł w szpitalu. Tłumny udział ludzi w jego pogrzebie był wyrazem ich wdzięczności. Spoczywa w grobowcu Sem. Duch.

Jego bibliografia podmiotowa (niepełna) obejmuje 13 prac drukowanych, prace dyplomowe pozostają w maszynopisie w bibliotece WSD w Przemyślu, praca doktorska także w Bibliotece KUL.

Bibliografia: Borcz H., *Studium biblijne w Seminarium – Instytucie Teologicznym w Przemyślu od roku 1687 do czasów najnowszych*, w: „*U źródeł Mądrości*”, red. S. Haręzga, Rzeszów 1997, s. 70-73; Śliwa T., *Słownik polskich teologów katolickich*, t. 7: 1918–1981, red. ks. L. Grzebień, Warszawa 1983, s. 214-216; Tenże, (Nekrolog), „*Ruch Biblijny i Liturgiczny*”, R. 36: 1983, s. 52-53; Baj T., *Ks. Tadeusz Szczurek jako biblista (1922–1981)*, Kraków 1996, mszps pracy mgr. ss. 104 w bibliotece WSD w Przemyślu.